

[Christmas Møller.]

noget imod. Men jeg tror, saaledes som jeg tidligere har nævnt det uden for denne Sal, at det er fuldkommen nødvendigt — navnlig i en Tid som denne, hvor Mistilliden til hele Kapitalproblemet og hele Kapitalsystemet er saa levende —, at man ved Indretningen af dette Hverv finder en Form, som udelukker den Opfattelse, at Rigsdagen nu atter, gaaende i dette Systems Tjeneste, blot skaber sig nye Stillinger.

Man kan sige, at det betyder ikke meget, og ingen kan være i Tvivl om, hvorledes min Stilling til sligt er, men jeg tror, det vil være fuldkommen nødvendigt at sige, at der skal ikke skabes nye lønnede Stillinger for Rigsdagsmændene paa dette Omraade. Om man saa skal gaa ind som en særlig Repræsentation anderledes end de, der sidder i det nuværende Repræsentantskab, eller skal gaa ind sideordnet med dette, men havende en særlig Opgave, holdende Føling mellem Bank og Rigsdag, det skal jeg ikke udtale mig om; men der kan efter min Opfattelse ingen Tvivl være om, at det Krav, jeg her har nævnt, maa opfyldes.

Det andet Punkt er dette, at det Navn, man har villet give Banken, efter min Mening er meget daarligt. Jeg kan ikke forstaa, at man ikke skal bevare det gamle Navn. Jeg nævner det rent praktiske, at alle Sedlerne skal laves om, hvis man indfører et nyt Navn, og jeg synes, det nye Navn er tungt og klodset. Derimod, Nationalbanken i København, det er et Navn, som er kendt og er tilstrækkeligt kendt.

Den tredje og afgørende Bemærkning, jeg har at gøre, angaar Spørgsmaalet om Landmandsbanken og dens Aktier. Der er efter vor Opfattelse ingen Tvivl om, at lige saavel som Staten skal have og maatte have en ikke ubetydelig Indflydelse paa Valutaforholdene, naar Kronen gik fra Guldet — hvorfor vi ogsaa ved Valutaloven af 1931 medvirkede til, at Staten fik den Indflydelse —, lige saa givet som det er og svarende til det System, hvorunder vi regeres, lige saa givet er det, at dette at lade Staten have baade Nationalbanken og vor største Erhvervsbank — større end nogen af de andre Banker her i Landet, paa mange Maader, kan man vel ogsaa sige, favoriseret af Staten, hvor det ikke er alt for rimeligt at gøre det; det er en Meningsløshed, og en saadan Tilstand har Rigsdagen heller aldrig givet sin Tilslutning til.

Loven af 1928 om Statens Forhold til Den danske Landmandsbank blev, kan man sige, gennemført af den daværende Venstre-regering, af Socialdemokratiet og fra vor

Side det afdøde Medlem af mit Parti Hr. Pitzner; hvis man skulde nævne dem, der i ganske særlig Grad har Ansvar for den Ordning, der da blev truffet, maatte man nævne ham, den daværende Minister Slebsager og den nuværende Statsminister. Imod stemte nogle Konservative, som jeg var Ordfører for — der var ogsaa nogle, der undlod at stemme —, og de Radikale; vi stemte imod denne Ordning, fordi vi mente, at Staten ikke skulde have denne Bank, vi vilde, at Staten hurtigst muligt skulde ud af dette Forhold til Landmandsbanken, som tidligere, ulykkelige Begivenheder havde rodet os ind i.

I § 3 i denne Lov, som altsaa en Del af de Konservative, Venstre-regeringen og Socialdemokrater gennemførte, hedder det udtrykkeligt:

„Det af Staten tegnede Aktiebeløb vil paa nærmere af Ministeren fastsatte Vilkaar underhaanden eller ved offentlig Emission være at udbyde til Salg til Pari eller en saadan højere Kurs, som Forholdene muliggør. Forinden de sidste 20 Mill. Kr. af Aktiekapitalen udbydes, vil Ministeren have at forhandle med Rigsdagens Finansudvalg om Vilkaarene for Afhændelsen af disse Aktier“.

Der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at der i denne § 3 er givet Regeringen et Paalæg om ved gunstig Lejlighed at drage Omsorg for, at Flertallet af Landmandsbankaktierne, de 30 Mill. Kr., sælges; for disse 30 Mill. Kr.s Vedkommende er der kun taget eet Forbehold, nemlig, at hvis Ministeren ikke kan faa Pari, har han ikke nogen Pligt, men naar han kan faa en gunstig Kurs, saa er det hans Pligt at drage Omsorg for, at disse 30 Mill. Kr. Landmandsbankaktier afhændes. Og med Hensyn til de 20 Mill. Kr. Aktier har han Ret og Pligt til at gaa til Finansudvalgene og drøfte Spørgsmaalene med disse.

Jeg vil da for mit eget og for mit Partis Vedkommende gerne sige, at som vi tidligere har rejst dette Spørgsmaal om Statens Bevarelse af Landmandsbanken, som vi har rejst Spørgsmaalet, naar der har været Statslaaneforanstaltninger fremme, saaledes rejser vi det ogsaa nu, idet vi tror, at de økonomiske Vilkaar, som hersker i det danske Samfund for Øjeblikket — det kan der næppe tvistes om —, skaber Mulighed for at gennemføre en Ordning, saaledes at Landmandsbankaktierne sælges i Overensstemmelse med § 3 i Loven af 1928. Jeg mener at maatte sige til den høje Regering, at det vilde være urimeligt og meningsløst, om Regeringen anvendte de Vilkaar, under